

ným právní názor odvolacího soudu, že spor o rozvod manželství se stal právoplatným rozhodnutím sporu o rozluku téhož manželství, jímž rozluka byla vyslovena, bezpředmětným, neboť žalobkyně uplatňovala v žalobě kromě nároku na rozvod také nárok na uznání viny žalovaného na rozvodu a nárok na náhradu procesních útrat. V tom, že o těchto dvou nárocích nebylo jednáno, spatřuje dovolání vadnost řízení dle Šu 503 čís. 2 c. ř. s. Právní stanovisko soudu odvolacího jest úplně správné, stačí vůči vývodům dovolání, jež v podstatě jsou pouhým opakováním dotyčných vývodů odvolání, poukázati na odůvodnění rozsudku odvolacího. Tím ovšem padá i výtka neúplnosti řízení, neboť tím, že odpadá další projednávání o hlavním nároku, odpadá i řízení o jeho akcesoriích.

Čís. 2635.

Manželka není po zákonu povinna, živiti manžela, aniž nésti (nahraditi) náklady jeho ošetřování.

(Rozh. ze dne 15. května 1923, Rv II 24/23.)

Manžel žalované byl ošetřován v zemském ústavu pro choromyslné. Žalobě zemského fondu na manželku o náhradu nákladů, spojených s pobytem manžela jejího v ústavu, o b a n i ž š í s o u d y vyhověly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Názor odvolatelky, že z ustanovení Šu 44 obč. zák. nelze dovoditi její povinnost, aby zaplatila útraty ošetřovací jejího manžela, které zemskému fondu vznikly umístněním jejího manžela v ústavu choromyslných, není správným. Vždyť odvolatelka sama připouští, že z ustanovení Šu 44 obč. zák. lze vyvoditi její povinnost, aby nemocného manžela ošetřovala. Připouštějíc to, musí žalovaná připustiti také správnost názoru soudu první stolice, že v této povinnosti, jí samou uznané, obsažena jest i povinnost, by jako manželka, když nemoc jejího manžela toho vyžadovala, by umístěn byl v ústavu choromyslných, nahradila zemskému fondu útraty, které mu tímto ošetřováním jejího manžela vznikly, neboť tyto náklady jeví se ošetřovacími náklady na nemocného manžela žalované, ku kterému ošetřování žalovaná, jak sama připouští, jest povinna.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolání je v právu, vytýkajíc, že odvolací soud neposoudil věc po stránce právní správně, odsoudiv žalovanou zaplatiti žalujícímu fondu náklady ošetřování jejího manžela v ústavu choromyslných. Odvolací soud opírá odsuzující výrok o § 44 obč. zák., první soud opřel jej také o § 92 obč. zák., ale neprávem, neboť z těchto ustanovení zákona povinnost manželky k placení nákladů výživy a ošetřování manžela odvoditi nelze. Dle Šu 44 obč. zák. jsou si manželé navzájem povinni pomocí a dle Šu 92 obč. zák. je manželka povinna svému muži mimo jiné býti dle svých sil v domácnosti a v živnosti nápomocna. Z těchto ustanovení plyne toliko, že manželka má povinnost svého muže dle potřeby osobně

ošetřovati, ale další povinnost, zejména povinnost, muže živiti, z uvedených ustanovení pro manželku neplyne. Doslov Šu 44 obč. zák., že manželé jsou si povinni vzájemnou pomocí, je příliš neurčitým, než aby mohla z něho býti odvozována i povinnost manželky, muže živiti a § 92 obč. zák., který vlastně povinnosti manželky vůči muži stanoví, o její povinnosti k výživě muže se nezmiňuje. Uváží-li se, že v předcházejícím §u 91 obč. zák. je výživa manželky mužovi výslovně uložena a že o vzájemné takové povinnosti se strany manželky není v §u 92 obč. zák. zmínky, nelze z toho souditi jinak, než že manželka nemá povinnosti, muže živiti. Že tomu tak, toho dokladem jsou protokoly o redakci občanského zákona, dle nichž byl návrh, aby manželce byla uložena povinnost, muže v chudobu upadnuvšího živiti, výslovně zamítnut. Ani z jiných míst zákona neplyne povinnost manželky, živiti muže — dle §u 796 obč. zák. má muž nárok na nedostávající se mu výživu teprve proti pozůstalosti manželky — a, protože dle toho manželka mužovi výživou povinna není, není také povinna nésti náklady výživy to jest živení a ošetřování, jehož se mužovi s jiné strany dostalo. Nárok na náhradu ošetrovacích nákladů v ústavu choromyslných není tedy dle §u 1042 obč. zák. po právu a bylo jej zamítnouti.

Čís. 2635.

Slovní ochrannou známku, zapsanou pro obchodníka, lze pojeti do firmy.

(Rozh. ze dne 16. května 1923, R I 416/23.)

Rejstříkový soud povolil zápis firmy »Traeror, komanditní společnost pro vyztužené dřevěné trouby M-ský a spol.« Rekursní soud nevyhověl rekursu finanční prokuratury. Důvody: Slovní známka »Traeror M-ský« byla dle sdělení obchodní a živnostenské komory v Praze ze dne 24. února 1923 zapsána do rejstříku známek pro shora jmenovanou firmu a jest tudíž tato oprávněna tohoto označení používatí. Stalo-li se tak ve firmě, o niž tu jde, jde o dodatek sloužící k bližšímu označení osoby, tudíž dle čl. 16 odstavec druhý obch. zák. o do latek přípustný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nejvyšší soud prozkoumaj srovnalá rozhodnutí obou nižších soudů neshledal v nich ani zřejmé nezákonnosti, ani odporu se spisy ani zmatečnosti, z kterýchž důvodů by jediné dle §u 16 nesp. patentu ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. mohlo býti dovolacímu rekursu vyhověno. Jmenovitě nelze uznati, že by slovo »Traeror« podnik bližší nepoznačovalo, a že by proto bylo jako dodatek k názvu firmy dle čl. 16, druhý odstavec obch. zák. nepřípustným. Slovo to bylo dne 11. ledna 1923 zapsáno jako obchodní známka pro firmu, o jejíž zápis se jedná, a tím nabyla tato firma výhradného práva poznačovati jím své výrobky. Slovem »Traeror« určuje se tedy bližší předmět podnikání a tím i podnik sám. Že zápis ochranné známky pozbývá po desíti letech platnosti, nebyl-li obnoven, nemůže býti překážkou, by známka nyní jako dodatek